

РЕШЕНИЕ

№ 17586

гр. София, 09.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2193** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на "ФИНЕС-2" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], обл. Х., [улица], вх.А, ап.5, представлявано от управителя К. С. С., чрез адв. И. Д. - ХАК, срещу Решение №70 от 08.01.2026 г. по НАХД №14071/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №819110-F806547 от 19.03.2025 г., издадено от началник отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" на НАП, с което на дружеството е наложена на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК имуществена санкция в размер на 36 369.05 лв. за нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. на МФ, във връзка с чл. 127и, ал. 1 ДОПК.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Излагат се съображения за нарушение на чл.40, ал.3 от ЗАНН при издаване на АУАН, които съдът не е взел под внимание. На следващо място се твърди, че е налице разминаване в наименованието на стоката, като в АУАН и НП е вписана стока – животински стомаси, а фактурата е за животински черва. Релевират се доводи, че съдът неправилно не е квалифицирал нарушението като

маловажно такава по смисъла на закона. В тази връзка се излагат съображения, че по време на проверката от органите на приходите се е установила пълно съответствие между данните, отразени в Протокола при влизане на стоката в страната и подадената информация за стоката. Касаторът претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноси за двете инстанции.

В с.з. касаторът не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище, в което се поддържа жалбата и се излагат подробни съображения за отмяна на съдебния акт.

Ответникът по касационната жалба началник отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" на НАП оспорва същата в открито съдебно заседание, чрез юрк. П.. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА моли жалбата да бъде отхвърлена и да бъде потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество е основателна, макар и не по всички от съображенията по същата.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС състав е валидно, допустимо, но неправилно. Съображенията са следните:

От фактическа страна, районният съд е приел, че е извършена на 06.12.2024 г. в 23:01 часа проверка на фискален контролен пункт ГКПП В.-Д.-мост 2 от органи по приходите на транспортно средство марка „R.“ с рег. № на МПС ЕН 6993 КТ и рег № на ремарке ЕН 1493 ЕА, за която бил съставен протокол за извършена проверка № 050903329318_1/06.12.2024 г. и било поставено техническо средство за контрол на същото.

На 11.12.2024 г. била извършена проверка на адреса на разтоварване на стоката - [населено място], общ. Д., обл. Х., в селскостопански двор, където се намирала базата на „ФИНЕС-2“ ЕООД. При проверката било установено, че транспортно средство марка „R.“ с рег. № на МПС ЕН 6993 КТ и рег № на ремарке ЕН 1493 ЕА, превозвало стока от списъка на стоки с висок фискален риск, а именно 2280 килограма черва, пикочни мехури и стомаси на животни, цели или на парчета, различни от тези на рибите, пресни, охладени, замразени, осолени или в саламура, сушени или пушени с код по КН: 05040000. Стойността на стоката с висок фискален риск била 46 488 евро, с левова равностойност от 90 922,62 лева по фиксиран курс на БНБ. Получател на стоката било дружеството-жалбоподател „ФИНЕС-2“ ЕООД. Движението на превоза било от Германия за България, като дружеството- получател „ФИНЕС-2“ ЕООД не било декларирало пред НАП данни за превоза на стоките с висок фискален риск до влизане на транспортното средство на територията на страната.

На база тези констатации проверяващите приели, че при превоз на стока с висок фискален риск,

който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз и завършва на територията на страната, получателят не е декларирал предварително данни за превоза до влизане на транспортно средство на територията на страната, с което задълженото лице „ФИНЕС-2“ ЕООД е нарушило чл.127и, ал.1 от ДОПК. Бил съставен протокол за извършена проверка № 050903329318_8/11.12.2024 г., като било прието, че нарушението е извършено в [населено място], съгласно чл.48, ал.2 от ЗАНН, на 06.12.2024 г. - датата на влизане на транспортното средство в страната.

На 17.01.2025 г. срещу дружеството-жалбоподател бил съставен АУАН № F806547. Нарушението, описано в АУАН, било квалифицирано по чл.127и, ал.1 от ДОПК. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели, след което бил предявен на управителя на дружеството-жалбоподател, който го подписал без възражения.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него било издадено наказателно постановление № 819110-F806547 от 19.03.2025 г., с което за нарушение на чл.127и, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), на дружеството-жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 36 369,05 лева на основание чл.278б, ал.3 от ДОПК.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка е приета за безспорно установена от въззивния съд. СРС е приел от правна страна, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

За да потвърди НП, съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил състава на визираното в АУАН и НП нарушение на чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г.. Като съответна на нарушението приел за правилно приложена санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, която за неизпълнение на задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5 ДОПК установява размер на наказанието от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока.

При приложението на чл. 28 от ЗАНН, СРС е изложил подробни доводи защо счита, че не следва да намери приложение тази разпоредба.

Не се споделят доводите на касатора за претендирано нарушение по чл. 40, ал. 1, ал. 3 от ЗАНН В разпоредбата на чл. 40 от ЗАНН е посочено, че актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Съставеният против касатора АУАН е подписан от двама свидетели, чиито имена се различават от тези на лицата, присъствали по време на проверките и установяване на нарушението. Съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗАНН при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В АУАН е посочено, че свидетелите не са присъствали на проверката, няма отбелязване, че АУАН не може да състави в присъствие при установяване на нарушението. Възражението за допуснато съществено нарушение обаче е неоснователно, тъй като актът за установяване на административно нарушение е съставен на основание чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, според която разпоредба, когато нарушението е установено въз основа на официални документи, актът може да се състави и в отсъствие на свидетели. В АУАН

изрично посочено, че се издава въз основа на ПИП с № 050903329318_8/ 11.12.2024 г. / това е протокола за извършена проверка на СВФР/ записано на стр.2 от АУАН/. Констатациите от извършените проверки, обективирани в посоченият ПИП е съставен от длъжностните лица в рамките на служебните им правомощия, в писмена форма, представляват официален документ. Респективно не се констатира претендираните съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят и другите наведени в касационната жалбата доводи за неправилност на решението и потвърденото с него наказателно постановление.

Настоящият съдебен състав обаче счита, че е налице основание по чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС. Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл. 325, пар.2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 2, т. 2 от ЗДДС и чл. 2, пар.1, б. "б" от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 51, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенциите на Съюза. Разпоредбата на чл. 49, пар.3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т. 84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните

органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Санкционната разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.

Определената в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС. Спецификите на процесното нарушение потвърждават тезата на касатора, че не е възпрепятствана възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на СВФР при условията на ДОПК, а напротив – осъществен е такъв контрол, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях. Законоустановената в разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях.

Тези обстоятелства, както и обективните данни, че при фискалния контрол е установено съответствие между посоченото в документите и установените при проверката вид и количество на стоката, т.е. не е налице отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях, следва да се квалифицират като смекчаващи по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При визираните специфики на конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че наложената в законоустановения размер по чл. 278б, ал. 3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, имуществена санкция в размер на 13 570 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 3 от НПК.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл. 28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определянето на размера на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в

разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

Санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение. При нормата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение, е спорна законодателна техника, която не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики, вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение многобройни смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 36369.05 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е основателна, но съдът намира, че същата не следва да бъде уважена, поради следното:

В хода на производството пред СРС касаторът е представляван от адвокат И. С. Д., като по делото пред първата инстанция е представено само пълномощно, в което не е посочено договорено възнаграждение. В подадена молба-становище на 16.12.2025 г. от адв. Д. се претендира възнаграждение в размер на 3 200 лева, посочено е „по договор №38/18.09.2025 г.“, но такъв по делото не е представен, с оглед на което тази сума не следва да бъде присъдена.

Пред АССГ отново е приложено само адвокатско пълномощно, без Договор за правна защита и съдействие и без доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което и тук не се следва заплащане на адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, II кас. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №70 от 08.01.2026 г., постановено по а.н. дело № 14071/2025 г. по описа на СРС И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №819110-F806547/19.03.2025 г, издадено от Началник на отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" в ЦУ на НАП.

Решението не подлежи на обжалване.